

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

август 2025 г.

Съдържание

ВОДЕЩ МАТЕРИАЛ2

КАК БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВАТА 2

БИБЛЕЙСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ 19

БОЖИЯТА СГРАДА 19

ХРАМЪТ НА СВЕТИЯ ДУХ 23

ВЕЧЕ НЕ СМЕ ЧУЖДЕНЦИ 27

ЖЕРТВИ НА ВЪЗХВАЛА 31

ЖИВИ КАМЪНИ 35

ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ39

ЗЛАТО, ИЗПИТАНО В ОГЪНЯ 39

Следвайте Библията!

Водещ материал

Част 1 от 2

Как Бог отговаря на МОЛИТВАТА

"И така, желая човеците да се молят на всяко място, като издигат святи ръце, без гняв и съмнение."

1 Тимотей 2:8

Как можем да сме сигурни, че Бог ще отговори на молитвите ни? Не е достатъчно само да потвърдим вярата си в молитвата. Хиляди родители, например, са вярвали в молитвата и са молили Бога да защити децата им на бойното поле, само за да получат съобщение, че те са били убити или тежко ранени. Потвърждаването на вярата ни в молитвата не обяснява и защо когато цял народ се моли за мир, той често се оказва във водовъртежа на войната.

От друга страна, има хиляди хора, които са готови да свидетелстват, че Бог е отговорил на молитвите им за безопасността на техните деца. Други ще свидетелстват за чудесния начин, по който Бог им е дал специални благословии, за

които са поискали в молитва. Следователно само въз основа на опита може да изглежда , че Бог отговаря на молитвите на едни, но не отговаря на молитвите на други.

Това обаче не е в съответствие с това, което Писанията ни казват за Бога. Библията казва, че Той "не проявява пристрастие". (Деяния 10:34). Следователно трябва да има някаква основателна причина, поради която Бог отговаря на някои молитви, а на други- не. Ако успеем да намерим тази причина, това би трябвало да помогне да се възстанови вярата на някои хора, чиито молитви привидно са останали без отговор.

Молитвата е много важен етап от християнския опит. Тя се практикува широко и от привържениците на много други религии. Желанието да се молим е признаване на зависимостта ни от висша сила и израз на осъзнаването, че се нуждаем от помощ от някакъв източник извън нас и по-мъдър от нас самите. Несъмнено Бог е доволен от искреното желание на всички, които се опитват да се свържат с него в молитва, защото поне в тази степен това е признание за по-висша суверенна сила.

Почти всеобщият стремеж към молитва се дължи на факта, че първоначалният човек, Адам,

август 2025 г.

е създаден по Божия образ и подобие. (Битие 1:27). В резултат на падението на човека в грях и смърт божественият образ в неговия характер е бил много замъглен, а в много случаи почти заличен. И все пак остатъци от него все още са останали и една от проявите му в желанието да се молим. Възможно е да има и милиони хора, които никога не се молят, но често чувстват, че трябва да се молят, и имат чувство за вина, защото не го правят.

Бог е доволен от духа на молитва у своите създания. Защо обаче Той чува молитвите на едни, докато други молитви очевидно остават без внимание? Исус загатва отговора на този въпрос в наблюденията си върху молитвите на мнозина в Неговото време. Те се молели, за да бъдат видени и чути от хората, обяснява Исус, и смятали, че Бог ще ги чуе заради "многократното им говорене". (Матей 6:5-7). С това ни напомня, че има правилна и неправилна нагласа за молитва, както и правилни и неправилни методи. Мнозина, които се впускат в молитва, може да са искрени, но методът им е неподходящ.

Писанията посочват, че има подходящи и неподходящи неща, за които да се молим. Апостол Яков пише: "Искате, и не получавате, понеже искате неправилно". (Яков 4:3). Жизнено

важно е да установим какво имаме като привилегията, за да поискаме от Бога да ни даде като милост. Не можем да очакваме, че ще молим Бога за неща, които само фантазията ни диктува, и че молитвите ни ще бъдат чути.

Целта на молитвата

В молитвата има божествена цел и е много важно да я имаме предвид, ако искаме да разберем защо някои молитви остават без отговор. Бог не е замислил молитвата като средство да разберем как да управляваме делата си тук, на земята. Той не търси от нас да му казваме какво трябва да прави. Той си има свои собствени фиксирани планове и цели, и ако искаме да получим богатството на Неговите благословения, от съществено значение е молитвите ни да бъдат в хармония с тях. Ако използваме езика на Яков, ние се молим "погрешно", ако отправяме молби към Бога по такъв начин, че да Му изказваме собствените си желания, без да търсим Неговата воля да се изпълни в живота ни.

В Писанията на вниманието ни са представени различни видове молитва. На първо място сред тях са благодарствените молитви. (Псалми 92:1). Бог несъмнено е доволен, когато Неговите

създания го разпознават като източник на своите благословии и поради това издигат сърцата и гласовете си към него в благодарност.

Има молитви на обожание, които признават славните качества на характера на Твореца - неговата мъдрост, справедливост, любов и сила. Желанието да прославим Бога и да покажем преклонението си пред Неговия характер трябва да бъде мотив за голяма част от нашите молитви.
- Псалм 29:1,2

Молитвите за Божията милост също са подходящи. Писанията призовават всички християни да търсят божествена прошка на греховете си чрез молитвата . (1 Йоан 1:7-9). Павел говори за това като за отиване "дръзновено при престола на благодатта", за да получим там милост и да намерим благодат, която да ни помогне във всеки момент на нужда.
- Евреи 4:16

След това, разбира се, има молитви, които са молби за определени благословии или милости от Господ. Именно с тях се занимаваме особено в момента. Някои се молят за здраве - за себе си или за другите. Някои се молят за богатство. Някои се молят за защита по време на пътуване. Милиони се молят за мир. Често се е случвало

гражданите на държави, които се противопоставят във война, да се молят армиите им да победят. Ще приемем, че всички, които се обръщат към Бога с молитва, са искрени и, разбира се, го молят за нещата, които им се струват най-важни в момента. Дали обаче Библията ни дава основание да вярваме, че всички тези молитви трябва да получат отговор в съответствие с изказаните искания?

Възможно е Бог да отговори на молитвата на един родител за безопасността на детето му на бойното поле. Може да се окаже, че Бог отговаря и на молитви за мира на една нация. Ако и когато такива молитви бъдат чути, това просто означава, че това е било в съответствие с божествената воля. Бог има определен план, в съответствие с който се грижи за човешкия род. Този план не е създаден, за да задоволява капризите и желанията на човешките създания, нито пък някакво количество молитви ще промени плановете Му.

Казват, че "молитвата променя нещата", но тя не променя Божиите планове. Бог не гледа към нас, нито към народите, за да научи какви промени трябва да направи, за да постигне подобри условия за нас или за света като цяло. Колко малко доверие бихме имали в един бог,

чието мнение може да бъде разколебано или чиито планове могат да бъдат променени само чрез красноречието или убедителността на молитвите на хората!

"Да се изпълни волята ти"

В молитвите си Божият народ трябва да има първостепенно в ума и сърцето си желанието Неговата воля да се изпълнява във всичките му преживявания. Имаме изключителен пример за това в случая с Исус. В Гетсиманската градина, когато Учителят е изправен пред арест и смърт, "мъка и ужас Го обзеха и Той им каза [на учениците Си]: Сърцето Ми е готово да се пръсне от скръб. ... Той продължи малко по-нататък, падна на лицето Си в молитва и каза: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша. Но не както Аз искам, а както Ти." - Матей 26:38,39

Божията воля е била Исус да претърпи унижение и смърт като Изкупител и Спасител на хората. Тази важна особеност на божественото устройство е била предсказана от светите пророци на Стария завет. Исус искал преди всичко друго волята на Своя Отец да бъде изпълнена, независимо какво означава това за Него. Той потвърдил това по-късно, когато е на път да бъде арестуван. Петър извадил меч а си,

за да защити своя Учител, който му казал: "Прибери мечи си в ножницата: чашата, която Ми даде Моят Отец, няма ли да я изпия?" - Йоан 18:10,11

Последователите на Исус имат привилегията да страдат и умират заедно с Него. Павел говори за това, че са "разпнати с Христос", и пише също: "На вас е дадено в името на Христос не само да вярвате в Него, но и да страдате заради Него." (Галатяни 2:20; Филипяни 1:29). Призвани сме да следваме стъпките на Исус, за да знаем, че Божията воля не е да ни пощади от всички трудности. Затова, както и при Исус, главната ни грижа трябва да бъде Господната воля да бъде изпълнена в смъртните ни тела. Волята на Господ може да бъде за известно време да се радваме на определени земни благословии. Въпреки това тежестта на нашите молитви не трябва да бъде за тях, а за това Неговата воля да бъде изпълнена във всеки житейски опит.

Исус разяснява този въпрос, когато казва на учениците Си, че докато пребъдват в Него и думите Му пребъдват в тях, могат да искат в молитва каквото пожелаят и то ще им бъде дадено. (Йоан 15:7). Това може да изглежда като уверение, че сме привилегирани да искаме от

Бога всичко, за което ни хрумне и което искаме, но не е така.

Обърнете внимание на условието, поставено от Учителя към това изявление: "Ако пребъдете в Мене, и Моите думи пребъдат във вас." Да пребъдваме в Христос означава да бъдем членове на Неговото тяло, като Той е нашата Глава. (Колосияни 1:18). Това означава, че Неговите мисли стават наши мисли, а Неговите планове - наши планове. Ако по този начин волята ни е изцяло предадена на Бога чрез Христос, ние няма да имаме собствена воля, следователно молитвите ни няма да бъдат молби за това, което искаме, а само за онези неща, които са в хармония с волята на нашата Глава. Като се молим по този начин в хармония с Господната воля, можем да сме сигурни в благоприятни отговори.

Това е в хармония с друго изявление на Исус към учениците Му, в което Той ни информира, че Небесният Отец ще благоволит да даде "Светия Дух на онези, които Го молят". (Лука 11:13). Да бъдем изпълнени с Божия Дух означава Неговите мисли да доминират в мисленето ни и животът ни да бъде съобразен с тези мисли. Тогава няма да молим Бога за други благословения освен тези,

които Той е обещал да даде, и така никога няма да има съмнение, че молитвите ни ще бъдат чути.

"Да дойде Твоето царство"

В Лука 11:1 е записана молбата на учениците: "Господи, научи ни да се молим". В отговор на това Исус им дава това, което днес е познато като "Господната молитва". В тази примерна молитва ни е дадено ръководство за какво можем да се молим.

Важна част от това кратко изложение на молитвата е правилният метод на обръщане към Бога: "Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име." (стих 2). В Писанията Адам е наречен "син на Бога". (Лука 3:23,38). Когато обаче съгрешил, той изгубил своето синовство, като бил отчужден от Бога и осъден на смърт. Децата на Адам, цялата човешка раса, също са отделени от Бога, така че не могат да се обръщат към Него правилно с "Отче наш, Който си на небесата". Това е привилегия, която принадлежи изключително на онези, които са се покаяли за греховете си, приели са Исус за свой личен Спасител и са посветили живота си на Бога , в пълно посвещение, за да изпълняват Неговата воля. Такива хора са представени като получили Божия Дух на синовство и по този начин са

станали Негови деца. - Римляни 8:15; Галатяни 4:6

Като Божии деца те ще желаят преди всичко да почитат името на своя Отец. Така чрез думи и действия отношението им винаги ще бъде: "Да се свети Твоето име". Правилното освещаване на името на нашия Небесен Отец предполага, че когато се обръщаме към Него в молитва, ще го правим по начина, описан за нас в Писанията от Исус. Той обяснява, че молитвите ни трябва да бъдат отправяни в Неговото име. - Йоан 15:16

Има причина за това. Като членове на справедливо осъдената раса, ние нямаме право да застанем пред божествения престол, освен чрез Исус, нашия Застъпник. (1 Йоан 2:1). В Негово име и благодарение на заслугите на пролятата Му кръв ние сме привилегировани да отидем "смело" до трона на благодатта, за да поискаме прошка и всички други благословии, които нашият любящ Небесен Отец е обещал да даде. (Евреи 4:16). Ако правилно освещаваме Неговото име, никога няма да дръзнем да се приближим до Него, освен чрез Исус.

Когато следваме примера на Господнята молитва, молбите ни ще бъдат не толкова за нас самите, колкото за благословението на другите.

Това е посочено във встъпителната молба: "Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята." (Матей 6:10; Лука 11:2). Отговорът на тази молба ще бъде отговор на много неща, за които хората са се молили през вековете. Този отговор ще задоволи законните желания на всички хора. Той ще означава мир, здраве и вечен живот за всички, които се подчиняват на праведните закони на Господното царство.

Всички благословии, за които човешката раса жадува и за които милиони хора се молят, са били предвидени от Бога и осигурени чрез царството, което Той е обещал на всички Свои пророци. В тези обещания откриваме много подробности за благословиите, които то ще гарантира на хората, включително възстановяването на живота на онези, които са починали. Бог не е останал безразличен към страданията на хората, нито пък е останал глух към техните викове за помощ. Неговият отговор на молитвите им, когато дойде времето, ще надхвърли всичко, на което те някога са се осмелявали да се надяват.

Да вземем за пример родителите, които се молят за безопасността на детето си на бойното поле. Родителите обичат детето си и нищо не би могло да означава повече за тях от безопасното

му завръщане в семейния дом. И все пак, ако детето не се върне, първата им мисъл може да бъде, че Бог не се интересува, че не изпитва съжаление. Колко по-различно биха се чувствали родителите, ако можеха да повярват, че Бог е осигурил завръщане у дома, много по-задоволително от това, което някога им е хрумвало, когато са се молили!

Колко малко знаят понякога родителите за трудностите и страданията, които може да се спестят на детето, заспивайки в смъртта. В края на краищата и родителят, и детето са членове на една умираща раса, а разликата между смъртта на бойното поле и смъртта по-късно от старост е само мигновена, когато се сравни с безкрайната протяжност на вечността. Именно от тази гледна точка трябва да се научим да гледаме на темата за молитвата и на начина, по който Бог отговаря на молбите ни.

Самият факт, че се молим на Бога, е потвърждение на убеждението ни, че Неговата мъдрост, сила и любов далеч надхвърлят нашите собствени. Въпреки това често забравяме това и смятаме, че Той не е уважил молитвите ни, защото не е отговорил на тях така, както бихме искали ние, чрез упражняване на собствените си минимални способности. Продължителността на

осъдения ни живот е много кратка. Оценяваме постиженията си по това дали са достигнали зрялост в рамките на това кратко време, за което имаме познания. Не бива обаче да съдим Божиите дела от тази гледна точка.

В Писанията се говори за Бога като за човек, който е "от вечност до вечност". (Псалми 41:13; 90:2). Той не е длъжен да завърши определен етап от своя план в рамките на краткия ни живот, дори ако той е свързан с нашите индивидуални искания. Ако днес се молим на Бога за някакви специални благословии, които да са в съответствие с Неговата воля, и отговорът дойде едва утре или дори вдругиден, ние няма да загубим вяра в Него, а ще се радваме, когато отговорът дойде. Бог също има своето "утре". Неговите дни не се измерват с часове, защото те са векове, и в "утрешния" Му век, хилядолетния период на Христовото царство, всички онези благословения, за които светът основателно е жадувал и за които милиони хора са отправяли молби към Бога, ще бъдат изобилно изсипани върху човечеството. Като признание за това, хората ще отговорят: "Този е нашият Бог; ние Го чакахме, ... ще се радваме и ще се веселим в Неговото спасение." - Исаия 25:9

"Както е на небето"

Вече научихме, че Бог няма да отговори на нито една молитва, която не е в хармония с Неговата воля. В Господнята молитва този принцип е ясно изложен. В нея се иска от Бога благословии за хората на земята - не някакви уж добри неща, за които те могат да копнеят, а неща, които са в хармония с божествената воля: "Да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята." - Матей 6:10

Каква голяма свобода на действие ни е дал относно нещата в хармония с Неговата воля. Божията воля се изпълнява на небето и целта Му е тя да се изпълнява на земята в същата степен. Разбира се, ние не знаем всички начини, по които Божията воля се изпълнява на небето, но можем да бъдем достатъчно сигурни, че злините, които сега съществуват на земята, не тормозят живота на онези, които се намират в духовното царство, което наричаме небе.

Войната е едно от най-големите злини, които не са в хармония с божествената воля. Затова трябва да се молим за мир. (Псалми 122:6; Наум 1:15). Всъщност не бихме могли да се молим Божията воля да се изпълни на земята, както е на небето, без да се молим за мир. Молитвите ни за мир трябва да са в съответствие с Божия план за установяване на мир, а това е Неговият план за

царството. (Езекиил 37:21-28). Той е обещал да установи царство, да установи правителство. Исус ще бъде Цар в това правителство. "Управлението ще бъде на рамото Му", пише Исаия, и "на нарастването на Неговото управление и мир няма да има край". - Исаия 9:6, 7

Несъмнено Бог гледа със съчувствие на копнежите на човечеството да премахне войната. Когато международното напрежение е на висота и войната изглежда неизбежна, благочестивите хора и от двете страни се чувстват принудени да се молят за мир. Различията, които заплашват да ускорят войната, могат да бъдат разрешени или да не бъдат, но ние знаем, че в крайна сметка ще има всеобщ и траен мир. Това ще стане не защото народите най-накрая ще намерят работеща формула за мир, а защото "Князът на мира" ще поеме управлението на земята. (Исаия 9:6). Тогава молитвата "Да дойде Твоето царство" ще бъде чута.

Христовото управление е символизирано в Писанията като "планината на Господа". В Михей 4:1-4 четем, че ще дойде време, когато хората ще кажат: "Да възлезем на планината Господня и в дома на Якововия Бог; и Той ще ни научи на пътищата Си, и ние ще ходим по пътеките Му;

защото Законът ще излезе от Сион и Словото Господне - от ЙЕРУСАЛИМ. И ще съди между много народи, и ще изобличава силните народи отдалеч, и те ще изковат мечовете си на плугове, и копията си на сърпове; народ няма да вдига меч против народ, нито ще се учат вече на война. Но ще седнат всеки под лозата си и под смоковницата си; и никой няма да ги уплаши; защото устата на Господа на СИЛИТЕ изговориха това."

Каква прекрасна програма за разоръжаване! Това е Божията програма и когато се молим за мир и за това народите да се разоръжат, нека го правим с увереността, че Бог ще ни чуе и че ще отговори на молитвите ни в хармония с Неговата воля, която ще бъде чрез Неговото царство. "Той прави така, че войните да престанат", пророкува Давид. - Псалми 46:9

Част 2 от разглеждането на тази важна тема ще се появи в следващия брой на списание "Зора". В нея ще разгледаме подробно и други части от Господната молитва. Ще разгледаме и други аспекти на идващото Божие царство на земята, което според Писанията ще благослови всички хора и ще даде отговор на милиони сърдечни молитви, изричани през вековете.

Божията сграда

Ключов стих: *"Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос."*
1 Коринтяни 3:11

Избрано Писание:
1 Коринтяни 3:9-17

Независимо колко красива и здрава в конструктивно отношение може да е една сграда, ако не е поставена на подходяща основа, тя няма да издържи. Скоро ще се появят пукнатини, подовите и стените ще се изкривят, покривът ще провисне, парчетата ще започнат да падат и някога величественият паметник на човешкото майсторство ще стане неизползваем, изоставена гледка, подходяща единствено за разрушаване. Колко важна е здравата, непоклатима основа, която е равна и квадратна, подходяща да поддържа построеното върху нея през много поколения. Точно такава сигурна и вечна основа е положена за нас, върху която да изградим

нашата структура на вяра в Бога и Неговите обещания. Както ни казва апостол Павел в нашия ключов стих, тази основа е Исус Христос.

Като разширява тази картина, апостолът пише: "Вие сте Божия сграда", подчертавайки, че всяко от посветените деца на Господ изгражда върху тази здрава Христова основа структурата на характера си, приемлива за Бога. - 1 Коринтяни 3:9

Смисълът на тази илюстрация е изразен с други думи от апостол Павел, когато пише: "Ако някой е в Христос, той е ново създание". (2 Коринтяни 5:17). Как влизаме в Христос? Първо, трябва да знаем за него и за неговата основна роля в Божия план за спасение. Трябва да признаем, че като израз на любовта на Небесния Отец и на собствената си любов Исус полага живота си като откуп, като заместител на загубения живот на Адам и на осъдената чрез него раса. (Римляни 5:18,19; 1 Тимотей 2:5,6). Това означава признаването на Исус за наш Изкупител, основата, положена за нашето спасение.

Да разберем истински какво е направил Христос за нас и да повярваме в това с цялото си сърце, води до огромна промяна в посоката на живота ни. Апостолът обяснява: "Христовата

любов ни принуждава, защото така съдим, че ако един умря за всички, то всички бяха мъртви: И че Той умря за всички, за да не живеят отсега нататък за себе си, а за Този, Който умря за тях и възкръсна". - 2 Коринтяни 5:14,15

В обстановката на нашия урок Павел сравнява тази работа с изграждането на основата на Христос със "злато, сребро, скъпоценни камъни", представляващи ценните истини и скъпоценните обещания на Неговото Слово. (1 Коринтяни 3:12). "Ние сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, ... за да ходим в тях". - Ефесяни 2:10

Една от основните предпоставки за християнското израстване е вярата в невидимите Божии неща. Църквата в Коринт, на която Павел пише, има проблеми в тази насока. Той казва, че те са плътски, т.е. земни или човешки в своите възгледи. В резултат на това те отдавали твърде голямо значение на видимите човешки лидери. - 1 Коринтяни 3:1-4

Тук се изтъква важността на това как градим върху предоставената основа. Апостолът намеква, че някои са градили с "дърва, сено, слама" по човешки, изразявайки духа на плътта - което няма да издържи изпитанието на Божия

съд. (стихове 12-15). Павел е знаел, че градивното дело на християнина изисква то да бъде основано върху признаването на невидимото ръководство на Христос и Бога. "И тъй, кой е Павел и кой е Аполос, ако не служителите, чрез които повярвахте, ... Аз насадих, Аполос поливаше, а Бог даде плода". - 1 Коринтяни 3:5,6

Храмът на Светия дух

Ключов стих: *"Не знаете ли, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога, и вие не сте свои си?"*

1 Коринтяни 6:19

Избрано Писание:
1 Коринтяни 6:12-20

Стиховете, цитирани за днешния урок, се отнасят до неморалността, за която апостол Павел научава, че съществува в коринтската църква. Той пише: "Хвалбата ви не е добра". (1 Коринтяни 5:6). Очевидно те се гордеели с фалшивото си чувство за братска любов, което ги карало да търпят подобно състояние.

В случая с един от нарушителите, на когото Павел обърнал внимание, той наредил на църквата да отстрани този човек от своето общение. Павел говорил за това действие като за изчистване на "кваса" от средата им. (стихове 2-7). Квасът в Писанията се използва като символ на греха под една или друга форма.

Това, че в едно събрание на Господния народ съществува неморалност, може би изглежда странно, но не е така, когато вземем предвид предишните навици на някои в Коринт, които са приели Христос и са се приобщили към Неговия народ. Общото население в Коринт почитало езически богове. Сред тях много се почитали гръцките и римските богини на любовта - Афродита и Венера. Тъй като неморалността вероятно е била част от предишното им поклонение, отначало някои от църквата в Коринт не са гледали на нея със същата степен на презрение, както би трябвало. Подобна толерантност обаче напълно противоречала на Божията воля и Павел предприел драстични мерки, за да поправи безредието.

Въпреки това Павел се противопоставял на грешките с любов. Той разкрил това във второто си писмо до църквата в Коринт. (2 Коринтяни 2:1-11). Павел е планирал да посети тези братя и не е искал нищо да помрачи радостта от това събитие. Той похвалил църквата за това, че е предприела действията срещу провинилия се, за които той настоявал. Той също така взел предвид факта, че този човек е научил урока си. За да не го натоварва с мъка, сега Павел предложил на църквата да му прости и да го възстанови в

тяхното общение. Павел обяснил, че ако църквата предприеме това действие, той би се радвал заедно с тях. Така виждаме, че Павел искал не само да поправи грешката, но и да прости и да възстанови грешника.

Нашият ключов стих гласи, че тялото е "храм на Светия Дух", който е в нас. Храмовете са били добре познати на древните хора, както на евреите, така и на езичниците. В Израил техният храм е бил, символично казано, мястото за среща между Бога и Неговия народ. На него се гледало от благочестивите израилтяни като на свещено, свято място и верните сред тях се стараели да го запазят такъв. Въпреки това, под управлението на нечестиви царе храмът се осквернил от поклонението на идоли, поставени на стените му.

Символиката на храма се използва в Новия завет по два начина. Първият се намира в днешния урок, в който Павел говори за плътското тяло на всеки вярващ като за "храм", жилище на Бога чрез Светия Дух, което трябва да пазим чисто и неопетнено. Втората картина на храма е представена от апостол Петър. Той пише: "И вие, като живи камъни, сте съградени в духовен дом." (1 Петрово 2:5). Тук за всеки от посветените се говори не като за храм, а като за камък, който се подготвя да бъде част от духовния "дом" или

"храм" в Божието царство. - Евреи 3:6; Ефесяни 2:19-22; Матей 6:10

Вече не сме чужденци

Ключов стих: "Сега, прочее, не сте вече чужденци и пришълци, а съграждани на светиите и членове на Божието семейство."
Ефесяни 2:19

Избрано Писание:
Ефесяни 2:11-19

Един от прекрасните резултати, които получават онези, които от сърце приемат изкуплението, осигурено от кръвта на откупителната жертва на Исус, е, че след като се отдадат в безрезервно посвещение, те влизат в специални заветни отношения с Бога. Това споразумение означава нов статут за тези, които влизат в него, в който те вече не са отчуждени от Бога, а са считани за Негови синове. (Римляни 8:14-16; 1 Йоан 3:1,2). В хармония с това Павел казва на друго място: "Ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново". - 2 Коринтяни 5:17

В Ефесяни 2:8-10 апостолът казва, че само чрез вяра и чрез Божията благодат се придобива този нов статус на синовство. Няма дела, които ние можем да направим, за да го постигнем. Той казва, че "ние сме Негово творение". И все пак, след като постигнем това състояние, ние имаме способността чрез Христос Исус да извършваме угодни дела на Бога. Това е привидно парадоксално. От една страна, не бихме могли да вършим никакви дела, за да постигнем това ново взаимоотношение, но след като веднъж сме влезли в завета на синовство с Бога, можем, дори трябва да Му въздадем приемливи дела. Апостол Яков казва: "Вярата, ако няма дела, е мъртва." - Яков 2:17

Нашите дела като Божии деца са най-вече развитието и външната проява на плодовете на характера, заложили в Христос, нашата Глава. (Йоан 15:8; Галатяни 5:22,23). Приемливите дела включват също жертва и служба в полза на Господ, Неговата Истина и нашите събратя в Христос. - Римляни 12:1; Ефесяни 4:14,15; Галатяни 5:13

В нашия урок Павел казва, че вярващите езичници са били "чужденци от израилевото общество и пришълци към заветите на обещанието, без надежда и без Бог". (Ефесяни

2:12). Сега обаче е настъпило времето Христовата кръв да бъде ефикасна за всички, които имат слушащо ухо и сърце от вяра, независимо дали са юдеи или езичници. Всеки от тях имал възможност да заяви своя нов статут чрез предоставеното средство - Христос Исус.

За вярващите юдеи, които в продължение на много векове са били под "закона на заповедите", това означавало да излязат от този режим и да влязат в Христос. (стих 15). Било напълно доказано, че само свършен човек може да спазва тези предишни наредби и следователно да пожъне земните обещания, свързани с тях. Само Исус, който бил безгрешен, могъл да направи това. Той обаче пожертвал тези земни привилегии, за да осигури на човечеството, както на юдеите, така и на езичниците, спасителен път от робството на греха и смъртта. По този начин чрез Исус "ние и двамата [юдеи и езичници] имаме достъп чрез един Дух до Отца". - стих 18

В нашия ключов стих Павел заявява, че всички такива, които са влезли в тези нови взаимоотношения, независимо от предишния си статут, сега са част от една група - "Божие домоचाдие". Този символичен "дом" има за основа "апостолите и пророците, а самият Исус

Христос е основният крайъгълен камък". (стих 20). След като строежът бъде завършен, като всеки член - всеки камък - бъде оформен и поставен на мястото си, той ще бъде не просто сграда, а "свят храм", "Божие жилище". (стихове 21, 22). Именно от този храм, разположен в символичния Нов Йерусалим, ще потекат благословенията към всички земни семейства в месианското царство. - Откровение 21:1-7,22-24

Жертви на възхвала

**Ключов стих: "И така, чрез Него да принасяме постоянно жертва на хваление на Бога, т.е. плод на устните, които прославят името Му."
Евреи 13:15**

**Избрано Писание:
Евреи 13:12-21**

В днешния урок апостол Павел говори както за жертвата и службата на Исус, така и за тази на Неговите последователи в стъпките Му - църквата. По този начин апостолът се връща към службата и приношенията на израелската уредба на скинията, описани подробно в книгите Изход и Левит. Павел заявява: "Ние имаме олтар, от който нямат право да ядат онези, които служат на скинията. Понеже телата на животните, чиято кръв се внася в светилището от първосвещеника за очистване от греховете, се изгарят извън стана. Затова и Исус, за да освети човеците със Своята кръв, пострада вън от градските порти. И тъй нека излезем при Него отвън стана, носейки поруганието Му". - Евреи 13:10-13

Павел продължава, както е записано в нашия ключов стих, като насърчава последователите на Исус постоянно да принасят на Бога "хвалебна жертва". По-нататък той описва тази жертва като "плод на устните ни, които прославят

", след което добавя: "Да правим добро и да общуваме, не забравяйте; защото в такива жертви Бог има благоволение". - стихове 15,16

Тези думи на апостола ни напомнят за тамяна, който се разпръскваше върху въглените на златния кадилен олтар в скинията, давайки сладка миризма, която прониква в Пресветото, представляваща Божието присъствие. (Изход 30:1-8). Несъмнено жертвите на хваление, устните ни, които благодарят на Бога, вършат добро и общуват помежду си, са като тамян, сладка миризма за нашия Небесен Отец. На друго място Павел говори за такива приноси като за "благоухание с приятна миризма, жертва, която е угодна, добре дошла на Бога". - Филипийци 4:18

Говорейки за друг аспект на нашата тема, апостолът пише: "Защото в това, че Той (Исус) умря, умря веднъж за греха. ... Така и вие считайте, че наистина сте умрели за греха." (Римляни 6:10,11). Радваме се, че Павел ни напомня, че нашето умиране за грях е

пресметнато поради факта, че все още сме несъвършени в плътта. И все пак, поради вменяването на кръвта на Исус за нас, ние имаме божествена власт за отчитане на нашата жертва и служба като "свята, угодна на Бога". - Римляни 12:1

Това е чудесна привилегия и висока чест, за която сме поканени, и само когато имаме вярата да сме убедени, че кръвта на Христос прави жертвата ни приемлива, сме в състояние да оценим реалността на тази благословена роля, която имаме в божествената програма на помирението. Можем да повярваме като Павел, че макар и „да не сме способни от само себе си да съдим за нещо като от нас си; но нашата способност е от Бога. ". (2 Коринтяни 3:5). Можем да приемем увереността, че нашите адамови несъвършенства са покрити от дрехата на Христовата праведност и по този начин сме приемливи за Бога като бъдещи членове в единното Христово тяло. - Исаия 61:10; Филипяни 3:9; 1 Коринтяни 12:12,27

Затова нека всеки ден да служим и да се жертваме за Бога, за Неговата кауза на истината и правдата и за нашите събратя в Христос. Нека също така се ангажираме с проповядването на "Евангелието на Царството" на бедното стенещо

творение на този свят. (Матей 24:14). "Защото в такива жертви Бог има благоволение." Така нашата "жертва на хваление" ще донесе чест и слава на нашия любящ Небесен Отец и на Неговия Син, Христос Исус, нашия Господ.

Живи камъни

Ключов стих: *"И вие, като [живи] камъни, се съграждате в духовен дом, за да станете свято свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос."*

1 Петрово 2:5

Избрано Писание:

1 Петрово 2:1-12

Да бъдем считани за "Божия народ" е имало различни значения и е носело различни резултати през цялата история на човечеството. В старозаветните писания например научаваме за народа на Израил, който в продължение на много векове е представлявал Божия народ, с редуващите се периоди на вярност и невярност. (Изход 6:7). В идващото Божие царство тук, на земята, на цялата изкупена човешка раса ще бъде дадена възможност да стане Божий народ. - Откровение 21:3-7

В днешния урок апостол Петър се обръща към Божия народ през настоящата епоха, след

Петдесетница - към онези, които жертват земните си амбиции заради надеждата за небесна награда в "първото възкресение". (Откровение 20:6). Петър обяснява, че те се изграждат като "духовен дом". Те са "избрани според Божието предумисление". - 1 Петрово 2:5; 1:2

Божият народ в настоящето време има отговорността, отбелязана още от Петър, който казва, че "трябва да показвате хваленията на Онзи, Който ви е призовал от тъмнината в чудната Си светлина". (1 Петрово 2:9). Някога ние бяхме в тъмнина, отделени от Бога, но бяхме призовани да бъдем Негов народ. В резултат на това една от големите ни привилегии е да "показваме" Божиите хвалби, като проповядваме радостната вест на Евангелието, и както Исус ни е наредил: "Така да свети светлината ви пред човеците, че да видят добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата." - Матей 24:14; 5:16

Като "свято свещенство" Божият народ е отделен от света с цел служба. Да бъдем част от това свещеничество е резултат от това, че идваме при Господ Исус Христос, оставяме настрана падналите склонности на плътта си и след това участваме в жертва. (1 Петрово 2:1,5). Ние сме в света, но "не сме от света" - казва Исус.

(Йоан 17:14). Тези, които останат верни до смърт, ще станат част от "царското свещенство" в Царството, когато прославената църква, с Исус като неин Глава, ще стане инструктор по праведност на света на човечеството. - 1 Петрово 2:9

Както е отбелязано в нашия ключов стих, с идването си при Исус ние се подготвяме като живи камъни, от които се "изгражда духовен дом". Петър не казва, че ние ще построим този духовен дом, а че ще бъдем "съградени" в него. Всеки камък ще бъде оформен, издялан и полиран, за да пасне идеално на мястото си според Божия замисъл. Като част от този духовен дом, който се изгражда върху здравата основа на Исус като откуп за всички, ние ставаме скъпоценни в Божиите очи.

Освен това Божият народ в момента е наречен "особен народ". (1 Петрово 2:9; Тит 2:14). Мисълта, която се обозначава с думата "особен", е тази за "народ за Божие притежание" или "народ с определена цел", което означава, че Бог има специална мисия в живота им.

Те са изкупени със "скъпоценната кръв на Христос". (1 Петрово 1:18,19). Те са се посветили, или са отдали себе си изцяло на Господ и са Му принесли живота си в жертва, като са станали

приемливи чрез Христос. (Римляни 12:1). Животът им е напълно посветен на Бога. Те са "сега Божии хора, които не бяха получили милост, но сега получиха милост", така че Бог ги смята за свое специално съкровище. - 1 Петрово 2:10

Злато, изпитано в огъня

***"Съветвам те да си купиш от Мене злато,
пречистено с огън, за да се обогатиш."***

Откровение 3:18

През всичките почти две хиляди години от смъртта и възкресението на Исус нашият Небесен Отец отправя покана към една специална класа християни, които биха участвали в благославянето на болното от грехове и умиращо човешко семейство под бъдещото управление на славното Христово царство. Във встъпителния стих на този урок нашият възкръснал Господ говори по много специален начин за тази особена класа от Свои верни последователи, които развиват характер, оценен като "злато, изпитано в огън".

Чрез писанията на Йоан в Откровение се изяснява фактът, че след като тези последователи на нашия Господ Исус са били призовани от света, те също трябва да бъдат очистени, пречистени и съобразени с образа на Неговия собствен характер. За да им помогне в това начинание, Той ще им предостави някои

много важни духовни дарби, от които ще се нуждаят, за да бъдат верни. Нашият начален стих продължава, като казва на тези хора, че трябва да носят "бели дрехи, за да се облечете и да не се покаже срамът от вашата голота ; и да помажете очите си с маз за очи, за да виждате".

Високо ценени

Днес златото е един от трите най-ценни метали, а в библейски времена е било най-ценният. Обикновено се намира в малки количества, което го прави много рядко. Златото е първият метал, споменат в Библията, и се свързва с името Pison - означаващо "увеличение", едно от четирите подразделения на реката, която излизала от Едемската градина. Реката кладенец символизира човешкото семейство, от което щяло да бъде избрано специално съсловие, представено от Писон, първото подразделение на споменатата едемска река. От библейския запис четем: "От Едемската земя течеше река, която напояваше градината, а след това се разделяше на четири клона. Първият клон, наречен Писон, течеше около цялата земя Хавила, където се намира златото. Златото на тази земя е изключително чисто; там се намират

също ароматна смола и камък оникс." - Битие 2:10-12

Златото е високо ценено не само заради своята рядкост, но и защото има дълготрайна издръжливост и красота. В древността то е било признато като мярка за богатство и известност, дори преди да бъде променено името на Авраам. "Аврам беше много богат на добитък, на сребро и на злато." (Битие 13:2). През вековете, дори и до днес, златото е било много търсено и дори складирано, както се казва. Писанията обаче предсказват време, когато това натрупано богатство ще стане безполезно и сегашният свят и неговите зли институции ще се разпаднат. Яков пише: "А сега слушайте, богати хора, плачете и ридайте поради нещастията, което ви очаква. Богатството ви е изгнило и молци са изяли дрехите ви. Златото и среброто ви са разядени. Тяхната корозия ще свидетелства срещу вас и ще изяде плътта ви като огън. Вие сте натрупали богатство в последните дни." - Яков 5:1-3

Заради своя цвят, блясък и устойчивост на окисляване и потъмняване златото е особено полезно за изработване на бижута и много видове украшения. "Бузите ти са красиви с плетенки, а шията ти - със златни верижки." (Песен на песните 1:10). Тъй като златото е по-

стабилно и неизменно от другите метали, то е било използвано като стандартно средство за размяна и търговия между нациите и хората.

Божествената природа

Поради своята оскъдност и висока стойност златото се използва в Писанията за илюстрация на духовното наследство на Христовата невеста на най-високото от всички нива на живота - божествената природа. (2 Петрово 1:4). Представеният от нас стих е взет от посланието на Господ към последната от седемте църкви от Откровение. Това вдъхновяващо обещание гласи: "На онзи, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Моя Отец на Неговия престол". (Откровение 3:21). Верните християни ще споделят божествената природа като членове на "Христос" и са показани седнали на месианския престол в бъдещото небесно царство. Исус обещава: "Аз ви завещавам царство, както Моят Отец Ми е завещал". - Лука 22:29

Невястата на Христос

В старозаветното предвещание на бъдещите събития Ревека, невестата на Исаак, символизира Христовата невеста, съставена от

Неговите верни последователи. (Виж Битие 24 глава.). За да илюстрира това, тя получава златни дарове, които изобразяват прекрасните обещания на Небесния Отец, който търси невеста за Своя възлюбен Син, нашия Господ Исус. Ревека доброволно напуска бащиния си дом, за да тръгне на трудно пътешествие, което бележи нейния ангажимент да се срещне с бъдещия си съпруг Исаак, който на свой ред представлява нашия Господ Исус. "И когато камилите свършиха да пият, човекът [слугата на Исаак] взе златна обица с тегло половин сикъл и две гривни за ръцете ѝ [на Ревека] с тегло десет сикли злато." - Битие 24:22

В книгата Псалми има илюстрация на бъдещата брачна церемония, в която Христовата невеста е облечена в злато. Златото служи за илюстрация на нейната духовна награда в божествения план на живота. По отношение на това най-прекрасно наследство псалмистът пише: "Царските дъщери бяха сред почетните ти жени; от дясната ти страна стоеше царицата в офирско злато". (Псалми 45:9). Царицата се отличаваше от своите спътнички, другите почетни жени, поради верността си към Господа, за когото щеше да се омъжи, и поради това, че характерът ѝ беше надарен с принципите на истината и праведността. От същия псалм четем:

"Твоят престол, Боже, ще трае до вечни векове; скипърът на справедливостта ще бъде скипър на Твоето царство. Ти обичаш правдата и мразиш нечестието; затова Бог, твоят Бог, те постави над твоите събрата, като те помаза с елей на радост". - стихове 6,7

Споменаването на Офир идентифицира място, известно като източник на много злато от най-високо качество. Така, както продължава псалмистът, "Всеславна е царската дъщеря във вътрешността на палата; облеклото ѝ е златотъкано. Ще я доведат при Царя с везани дрехи." - Псалми 45:13,14

Небесният град

Когато говори за бъдещата Христова невеста, нашият Господ Исус провъзгласява: "Вие сте светлината на света. Град, който е поставен на хълм, не може да бъде скрит." (Матей 5:14). В последното Му послание към верните членове на Христовата невеста ни е даден поглед към небесния град. "Аз, Йоан, видях светия град, новия Йерусалим, който слизаше от небето, от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си". (Откровение 21:2). На символичен език по-късно в същата глава Йоан описва украсения Христос в слава. "Той ме пренесе в дух на една

голяма и висока планина и ми показва онзи велик град, светия Йерусалим, който слизаше от небето, от Бога, като имаше славата Божия; и светлината му беше като най-скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал". - стихове 10,11

Както златото се свързва с небесната невеста на Христос, така и небесният град се разглежда като божествена институция. "Градежът на стените му беше от яспис, а градът беше от чисто злато, като прозрачно стъкло. А основите на стената на града бяха украсени с всякакви скъпоценни камъни. ... Дванадесетте порти бяха дванадесет перли, като всяка порта беше направена от една-единствена перла. Голямата улица на града беше от злато, чисто като прозрачно стъкло..." (стихове 18-21). По този начин Божият град представлява прославения Христос, който се е подготвял да участва в управлението над народите. Небесният град ще бъде център на благословение за всички земни семейства под управлението на славното бъдещо Христово царство. - Битие 22:18; Деяния 3:25

Отминаване на стария ред

Сега живеем през последните години на този "сегашен зъл свят" и определеното време за обещаното завръщане на нашия Господ. (Галатяни 1:4). Това трябваше да бъде специално време на изпитание и проверка на онези, които откликнаха на небесното призвание в Христос Исус. От пророческите думи на Малахия четем: "Кой може да издържи деня на Неговото пришествие и кой ще устои, когато се яви, защото е като огъня на пречиствач и като сапуна на тепавичари. И ще седне като някой, който топи и пречиства сребро; и ще очисти синовете на Леви и ще ги претопи като златото и среброто, и те ще принесат Господу приноси в правда". - Малахия 3:2,3

Виждаме, че старият социален ред в света, който е бил установен въз основа на егоизма и гордостта, отминава в подготовка за идването на Христовото царство. Като доказателство за това сътресение сред народите Лука е записал думите на Исус: "Ще има знамения на слънцето, на луната и на звездите; и по земята бедствие на народите, които ще бъдат в недоумение, поради бученето на морето и вълните; сърцата на хората ще се разпаднат от страх и от очакване на

онова, което ще постигне света; защото небесните сили ще се разклатят. И тогава ще видят Човешкия Син, идващ в облак със сила и голяма слава." - Лука 21:25-27

Днес навсякъде около нас виждаме пророкуваната "скръб на народите, с недоумение" и без видимо решение или начин за спасение. Егоизмът, омразата, гордостта и духът на агресия са довели до създаването на жестоки и силни тирании. Грехът, корупцията и несправедливостта със сигурност са довели до ужасните си последици. Човекът вече разполага с оръжията да унищожи себе си няколко пъти. Но ние сме уверени от чудесните Божии обещания, че на човешкото семейство няма да бъде позволено да се самоунищожи. Писанията учат, че човешкият егоизъм в крайна сметка би довел до самоунищожение, ако не бъде възпрян от божествената сила и намеса. Исус говори за това ужасно време и за голямото бедствие, към което светът сега се движи. Той казва: "Ако не се съкращаваха онези дни, никоя плът не би се спасила; но поради избраните онези дни ще се съкратят". (Матей 24:22). Христос и Неговата църква, в царска сила и слава, ще се намесят в подходящото време и тогава ще започнат работата по благославянето и възстановяването на човечеството обратно към Бога.

Стенещото творение

Бедното стенещо човешко творение ще бъде спасено от собствената си егоистична и горда лудост. Всички национални и международни проблеми ще бъдат решени под управлението на Христовото царство. Обещано ни е, че тогава всяка неправда ще бъде премахната от земята: "И Бог ще изтрие всяка сълза от очите им; и няма да има вече смърт, нито скръб, нито плач, нито ще има вече болка; защото предишните неща преминаха. И седящият на престола каза: "Ето, всичко правя ново. И ми каза: напиши, защото тези думи са истинни и верни." - Откровение 21:4,5

Времето, в което живеем сега, е кулминацията на близо две хиляди години, през които верните последователи на Исус са приели поканата на небесното призвание. По този начин ние сме близо до времето на "сватбата на агнето". Четем: "Да се радваме и да се веселим, и да Му отдадем чест, защото дойде сватбата на Агнеца, и жена Му се приготви. И на нея бе дадено да бъде облечена в светъл и чист висон; защото висонът е праведните дела на светиите. И той ми каза: ... Тези думи са истинни Божии думи." - Откровение 19:7-9

Изпит за вяра

Завършващият период на този век е време на специално изпитание за Господния народ и вярата на всеки член на Христос се усъвършенства, пречиства и доказва. Йоан записва тези пророчески думи относно това време: "Дойде великият ден на Неговия гняв; и кой ще може да устои?" (Откровение 6:17). Сега сме свидетели на бързото приближаване на разпадането на всички настоящи институции на земята.

Исус казва: "И тъй, когато видите, че тия неща стават, знайте, че Божието царство е близо. Истина ви казвам: това поколение със сигурност няма да премине, докато не се случи всичко това. Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат. Внимавайте да не натежат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и този ден да ви постигне внезапно като примка. Защото той ще дойде върху всички, които живеят по лицето на цялата земя. Бъдете винаги нащрек и се молете, за да избегнете всичко, което ще стане, и да застанете пред Човешкия Син." - Лука 21:31-36

Вяра и дела

Винаги е било вярно, че онези, които са приели небесното призвание за сънаследници с Христос, ще бъдат подложени на щателно изпитание. Всеки от тях трябва да стои твърдо във вярата в Божието свято слово. "Бъдете нащрек; стойте твърдо във вярата; бъдете смели; бъдете силни." (1 Коринтяни 16:13). Ако в нас е развита подходящата степен на вяра, тя със сигурност ще се прояви чрез даване на плод. Онези, които може да имат само известна степен на вяра, все още не са напреднали, като са я превърнали в жива вяра. Затова апостол Яков пита: "Каква полза, скъпи братя и сестри, ако казвате, че имате вяра, но нямате дела? Може ли такъв вид вяра да ви спаси ? ... Така че виждате, че вярата сама по себе си не е достатъчна. Ако не поражда дела, тя е мъртва и безполезна. Да, човек може да каже: Ти имаш вяра, аз имам дела. Покажи ми вярата си без дела, а аз ще ти покажа вярата си от моите дела". - Яков 2:14,17,18

Нашата вяра и цялото ни същество като личности са подложени на особено изпитание сега и затова нашият Господ ни увещава: "Бъдете верни до смърт". (Откровение 2:10). Верността до смърт на всеки член на бъдещата невеста на

Христос означава наследство с Него в славата и чудесното обещание да участваме с Него в благославянето на всички земни семейства. Това е най-величественият дар, който някога бихме могли да очакваме да получим, и си струва да се стремим да го постигнем и да се подготвим за него. Нашият Господ иска от нас вяност. Той желае да изчисти от нас всичко, което има характер на шлага, включително самоволието и всички дела на плътта. - Галатяни 5:19-21; 1 Коринтяни 5:7,8; 2 Тимотей 2:21

Въпреки че делата са от съществено значение, те винаги трябва да бъдат отражение на правилната основа на вярата на християнина. Човек, чийто живот не е в пълна хармония с вярата, опозорява тази вяра, а такава вяра е мъртва. Яков пише: "Нима не помните, че нашият прародител Авраам показва, че е в съгласие с Бога чрез своите действия, когато принесе сина си Исаак на олтара? Виждате ли, вярата и действията му работеха заедно. Действията му направиха вярата му пълна. И така се случи точно както казват Писанията: Авраам повярва на Бога и Бог го счете за праведен поради вярата му. Той дори бил наречен Божий приятел. И така, виждате, че ние показваме, че сме прави пред Бога чрез това, което правим, а не само чрез вяра. Друг пример е блудницата Раав. Тя

показва, че е праведна пред Бога чрез действията си, когато скри онези пратеници и ги изпрати безопасно по друг път. Както тялото е мъртво без дишане, така и вярата е мъртва без добри дела". - Яков 2:21-26

Ако Авраам и другите герои на вярата просто обсъждаха вярата си помежду си, те никога нямаше да бъдат герои на вярата, нито пък щяха да получат добър доклад чрез вяра. Писанията разкриват, че те са ходили с вяра и делата им са били в хармония с вярата им. По този начин вярата им е била завършена чрез делата им. Нашата вяра също трябва да бъде жива, активна и да действа в нас чрез любовта. - Галатяни 5:6; Ефесяни 6:23

Знакът на любовта

Развитието на признака на любовта също трябва да бъде подчертано, макар че той не заема мястото на други важни фактори в живота на онези, които са приели небесното призвание. Например любовта не може да замени поучението, но ни насочва към правилното използване на поучението. Любовта не може да замени вярата или дейността в името на Господ, но тя е единственият мотив за вяра и за служба, които са приемливи за Бога.

Докато стоим в един дух, с един ум и си сътрудничим с други хора с подобна ценна вяра, ние трябва да се обичаме един друг "с чисто сърце пламенно". (1 Петрово 1:22). Трябва да се насърчаваме един друг към "любов и добри дела" и да избягваме всяка дума и действие, които биха могли да подбудят неразбирателство или раздор. (Евреи 10:24). Вярата и любовта трябва да вървят ръка за ръка. Ако стоим твърдо във вярата и сме оживени от любовта, ние сме "пазени от Божията сила". - 1 Петрово 1:5

Любовта на мнозина може да "изстине", но нашата любов към другите, когато стоим твърдо във вярата, трябва да остане пламенна, дори и да бъдем отхвърлени от някои. (Матей 24:12). Ако сме обиждани или порицавани, трябва да гледаме да не порицаваме в отговор. Когато сме преследвани, никога да не се присъединяваме към редиците на преследвачите. (1 Петрово 2:21-23). Нуждаем се от силна вяра и от все по-голяма степен на любящия дух на святост. Това трябва да бъде нашето искрено желание и гореща молитва. Божието скъпоценно Слово е твърдата основа за нашата вяра, а нашата трябва да бъде вяра, която действа чрез любов. - Галатяни 5:6

Трайната вяра

Трябва да издържим на изпитанията и да стоим твърдо, докато нашият възлюбен Господ продължава да ни усъвършенства, пречиства и очиства, за да Му принасяме нашата благоугодна жертва. Това означава да поемаме кръста си всеки ден и да Го следваме. (Лука 9:23). Нещо повече, това ще изисква "да очакваме онази благословена надежда и славното явяване на великия Бог и наш Спасител Исус Христос, Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и да очисти за Себе Си особен народ, ревностен за добри дела". (Тит 2:13,14). Любимият Пречиствател благосклонно работи над нас и ние трябва да се подчиняваме доброволно на това дело. Всички ние се нуждаем от пречистване и рафиниране заради шлагата, която е присъща на нашия глинен, плътски съд, в който се намира духовното ни съкровище - дори като злато, изпитано в огън. - 2 Коринтяни 4:7

Псалмистът казва: "Господи, чуй гласа ми. Нека ушите Ти бъдат внимателни към моя вик за милост. Ако Ти, ГОСПОДИ, водеше регистър на греховете, Господи, кой би могъл да устои? Но при Теб има прошка, за да можем с благоговение да Ти служим. Аз чакам Господа, цялото ми същество

чака, и на Неговото слово възлагам надеждата си." - Псалми 130:2-5

По време на цялото ни поклонническо пътуване не бихме могли да имаме никаква позиция пред нашия Небесен Отец без покриващата дреха на Христовата праведност. "Много ще се радвам в Господа, душата ми ще се весели в моя Бог, защото Той ме облече в дрехите на спасението, покри ме с дрехата на правдата, както младоженец се украсява с накити и както невеста се украсява със своите скъпоценности." - Исая 61:10

В писмото си до братята в Рим апостол Павел казва, че пише на онези, "които с търпеливо постоянство в доброто търсят слава, чест и безсмъртие". (Римляни 2:7). На църквата в Галатия той казва: "Да не се уморяваме в доброто дело; защото ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем". (Галатяни 6:9). Нашият Господ никога няма да ни остави, нито да ни изостави, и с любов желае да се уподобим на Неговото подобие и да отразяваме Неговия образ. (Евреи 13:5). От нас зависи да издържим смело на Неговото усъвършенстване и пречистване.

Както е отбелязано в предходните стихове, ние не трябва да се "уморяваме в доброто дело" и

август 2025 г. 55

трябва да помним, че нашето изпитание не е просто добро дело, а "търпеливо постоянство в доброто дело". И тогава трябва да пазим "цялото Божие въоръжение", за да можем да устоим в този "зъл ден". - Ефесяни 6:13

По-скъпоценно от злато

Апостол Петър насочва вниманието ни към класата на "избраните", символизирана от злато, което в момента е особено пречистено. По отношение на Христовата класа той обяснява специалното им призвание: "Избрани според предопределението на Бог Отец, чрез осветление от Духа, за послушание и поръсване с кръвта на Исус Христос: Благодат и мир да ви се умножат." - 1 Петрово 1:2

Апостолът продължава: "Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който по Своята изобилна милост ни е възродил за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите, за наследство нетленно, неосквернено и неувяхващо, запазено на небесата за вас, които сте пазени от Божиата сила чрез вяра за спасение, готово да се яви в последното време. За което много се радвате, макар че сега, ако е нужно, за известно време сте в тежест поради многобройни изкушения [на

гръцки: изпитания]." След това Петър завършва, като казва, че изпитанията на нашата вяра са като злато, изпитано в огън: "Изпитанието на вашата вяра, понеже е много по-скъпо от злато , което се разваля, макар и да е изпитано с огън, може да се намери за похвала, чест и слава при явяването на Исус Христос." - стихове 3-7

Нека това бъде нашето свидетелство: "Той знае пътя, по който вървя; когато ме изпита, ще излезе като злато." - Йов 23:10